

STRAŽARSKI

VESTNIK

Številka #020 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČEN VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

MARIBOR, PRIHAJAMO!

Stražarji smo v le nekaj več kot pol leta delovanja obiskali številna slovenska mesta ... 3x Ljubljano, 2x Maribor, Celje, Kranj, Mursko Soboto, Škofjo Loko, Brežice, Ivančno gorico, Kočevje, Trzin, Trbovlje, Gabrijele, ... in v prav vsakem od teh slovenskih krajev smo začutili vonj slovenstva ..., ki pa se je mešal z nečem, kar ni dišalo po slovenskosti.

V vsakem izmed mest se je čutila apatija, kar ni popolnoma nič značilo za slovenski rod, za slovenski narod. Ljudje, ki ste prišli do nas na pogovorni večer, ste povedali popolnoma isto - da Slovenija propada, da se na vsakem koraku vonja smrad komunizma, ki Slovenijo že tako razjeda, da poka po vseh šivih.

To je bil tudi eden od najpomembnejših razlogov, katere ste navedli, ko ste se nam pridružili, nam pa je v ponos, da ste ravno v nas, kot **edini anti-komunistični stranki v Sloveniji**, prepoznali ljubezen do domovine in naš pristen boj za Slovenijo.

Tokrat prihajamo v Maribor. V mes-

to, ki je znano po 'nea me jebi, čuj' in pa 'Gotof si', zato vabimo vse Štajerce, da se pridružite Stražarjem in našemu boju za našo skupno domovino!

Se vidimo v četrtek, 28. maja 2026 ob 18. uri v Meeting Pubu. Rezervirajte si termin, šridite v čim večem številu! Gremo, Štajerci, naredimo to deželo spet Slovensko! Slovenija vas potrebuje!

DUH TOVARIŠTVA NA BREZJU

V petek, 1. maja 2026, smo praznik sv. Jožefa delavca vodstvo, člani, podporniki in prijatelji Katoliške narodne stranke preživeli na čudovito izpopolnjujoč način. Ob svežem jutranjem zraku smo se namreč iz Preddvora odpravili na pešpot proti Brezju.

Tako smo prikazali naš pristop k družbeno-političnem udejstvovanju v tem, da smo združili ne le pomen CILJA za dosego vizije in stališč, temveč tudi pomen POTI.

Na tej poti smo se še bolj med seboj povezali, spoznali, začrtali še nove prihodnje projekte in ob dih jemajočih pogledih na našo prečudovito DOMOVINO, ta prečudoviti Božji vrtec, še bolj

**STRAŽARSKI
TWEET TEDNA**

»Pozivam vas k bojkotu Wolt-a. V Mariboru je število dostavjalcev Indijcev na električnih skuterjih naraslo do te mere, da to že vpliva na podobo mesta in občutek normalnosti. To ni več občasna pojavnost, ampak pandemija. Zakaj s svojim denarjem podpiramo sistem, v katerem velik del zaslužka odhaja iz Slovenije v obliki remittenc? Ali res želimo, da se lokalni denar sistematično izčrpa na ta način in ob enem preživljamo ljudi, ki jih tukaj nočemo?«

@PrimozKranjc

SPREMLJAJTE NAS TUDI NA TWITTERJU (X-u), ZASLEDITE KANAL »STRANKA STRAŽA - KATOLIŠKA NARODNA STRANKA«

odločno sklenili, da se bomo zanjo in za naš rod na vse pretege trudili in borili.

Hvala vsem, ki ste se nam pridružili, hkrati pa spodbuda in povabilo vsem, ki nas spremljate preko spleta, da vidite in spoznate, da nam je v PRVI VRSTI najbolj pomembno udejstvovanje, delovanje in SODELOVANJE V ŽIVO.

Živel Kristus Kralj! (AK)

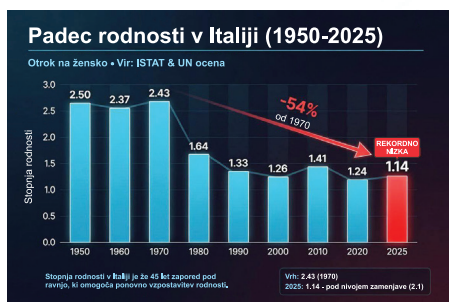

ITALIJA JE IZBRALA UDOBJE, ZDAJ PA IZUMIRA

Evropa se je dolgo slepila, da ima dovolj časa ... Da je upad rodnosti nekaj, kar se bo uredilo samo od sebe, ko se bodo ljudje naveličali udobja in se spomnili, da je prihodnost vedno v otrocih. Toda številke, ki prihajajo iz Italije, so tako ostre, da jih ni več mogoče zaviti v optimizem. A nizka nataliteta ni le problem Italije, podobna nevarnost se je nadvila tudi nad Slovenijo ...

Leta 2025 se je v Italiji rodilo komaj 355.000 otrok, umrlo pa jih je 652.000. Rodnost je padla na 1,14 otroka na žensko – številko, ki ne pomeni več samo krčenja, ampak izginjanje. Za obstoj naroda bi morala biti pri 2,1. Italija je tako rekoč prepolovila svojo prihodnost.

Ko pogledamo dlje nazaj, je slika še bolj jasna. Okoli leta 1970 je bila italijanska rodnost 2,43. V nekaj desetletjih se je zgodil preobrat, kakršnega zgodovina redko vidi: družba, ki je bila nekoč mlada, živahna, polna otrok, je postala ena najstarejših na svetu. V istem času so se spremenile družinske navade, prišle so razveze, kontracepcija, splav,

Projekcija na strani Straže [\(klik\)](#) jasno kaže, kam vodijo sedanji trendi. Če ne bomo pravočasno ustavili razkroja družine, padca rodnosti in demografskega izginjanja, čaka tudi nas ista pot.

individualizem, nova razumevanja svobode. Ni treba moralizirati, da bi razumeli, kaj se je zgodilo. Dovolj je pogledati številke. Dovolj je pogledati prazne šole, prazne vasi, prazne zibelke.

To je cena modernosti, ki je obljubljal svobodo brez odgovornosti. Najprej se je zdelo, da je to osvoboditev: manj pravil, manj pritiskov, manj dolžnosti. Toda svoboda brez odgovornosti ima svojo ceno. Najprej se razredči družina, potem izginejo otroci, na koncu pa izgine narod. In ko družba ugotovi, da je izgubila lastno prihodnost, začne panično iskati rešitve tam, kjer jih ni – v uvozu prebivalstva, v hitrih popravkih,

v demografskih iluzijah, ki ne morejo nadomestiti tistega, kar je nekoč bilo samoumevno: da narod preživi samo, če rodi svoje otroke.

Italija je danes opozorilo. Ne zato, ker bi bila posebna, ampak zato, ker je prva padla tako globoko, da tega ni več mogoče skriti. In Slovenija ni daleč za njo. Tudi pri nas rodnost pada, rojstev je vse manj, prebivalstvo se stara, demografska slika se spreminja. Kdor misli, da se to lahko zgodi Italiji, Sloveniji pa ne, si laže. Narodi ne izginejo v enem dnevu. Izginejo počasi, tiho, neopazno, skozi desetletja, ko ljudje pozabijo, da je prihodnost vedno v tistih, ki se še niso rodili.

Zato je čas, da se vprašamo, kaj nam je res pomembno. Ne kot ideologija, ne kot politika, ampak kot preprosto človeško vprašanje: ali želimo, da nas bo čez sto let še kdo imenoval narod? Ali želimo, da bo slovenski jezik še vedno živ? Ali želimo, da bodo naše pesmi, naše zgodbe, naše gore in naši običaji imeli naslednike? Če je odgovor da, potem je jasno, da brez otrok ni prihodnosti. In da je rodnost temelj, ne dodatna možnost.

Slovenija ne potrebuje panike. Potrebuje zavest. Potrebuje kulturo, ki ceni družino. Potrebuje okolje, ki podpira mlade. Potrebuje narodno samozavest, ki razume, da je vsak otrok dar, ne strošek. In predvsem potrebuje ljudi, ki verjamejo, da je prihodnost vredna truda.

Narod, ki rodi svoje otroke, ima prihodnost. Narod, ki jih ne, pa se prej ali slej znajde tam, kjer je danes Italija – v tihem, počasnem izginjanju, ki ga nihče ne razglasi, a ga vsi čutijo. (MV)

**PREPOZNAJ
BOLANO DRUŽBO ...
IN POSTANI
STRAŽAR!**

MAR RES NIMAMO POGOJEV ZA DRUŽINO?

Da nataliteta v Evropi upada, je zdaj verjetno jasno že vsem, le redki pa pomislijo, kaj nizka rodnost v resnici pomeni za sabo. Ne gre le za to, da sosed nima otrok, gre za to, da bo vaš otrok morda čez dvajset let živel v okolju, kjer bo slovenščina izjema, ne pravilo. Da bo moral svojo identiteto braniti tam, kjer bi morala biti samoumevna. Narod namreč ne izgine naenkrat, izgine počasi, tiho, skozi generacije, ki se ne rodijo.

Veliko mladih se za otroke ne odloča iz razumljivih razlogov. Udobje, ki ga je desetletja spodbujala potrošniška reklama, je postalo norma. Sistem je ljudi prepričal, da je življenje brez odgovornosti bolj svobodno, da je otrok ovira, ne dar. A še pomembnejši razlog je ta, da mnogi preprosto nimajo pogojev: nimajo hiše, nimajo bivalnega prostora, nimajo začetnega kapitala. In za to ni kriva ena politika ali ena stran — to je posledica desetletij odločitev, ki so mladim odvzele možnost, da bi si življenje uredili prej, lažje in dostojno.

Toda če želimo kot narod preživeti, bomo morali stopiti preko teh ovir. Tudi naši dedki in babice niso imeli luksuza. Niso imeli kreditov, subvencij, stanovanjskih skladov. Imeli so pa nekaj, česar danes mladim primanjkuje: pogum, povezanost in vero, da je življenje vredno truda. Rodili so po pet, sedem, deset otrok, pa so bili večkrat lačni kot siti. A prav zato so znali ceniti življenje. Prav zato so se imeli radi. In prav zato so otroci spoštovali starše — ker so videli, koliko so se odrekli zanje.

Tudi danes ne potrebujemo razkošja. Ne potrebujemo popolnih pogojev. Potrebujemo le ljubezen ... in odločitev, da je prihodnost vredna več kot udobje sedanjosti. Potrebujemo zavest, da brez otrok ni naroda. In potrebujemo pogum, da naredimo korak naprej, tako kot so ga nekoč naši predniki, ki niso imeli ničesar — razen srca ... ter v njem ljubezen do Boga, družine in domovine! (RO)

TEORIJA LUBENICE: ZELENA ZUNAJ, RDEČA ZNOTRAJ

Sodobno evropsko – in zlasti slovensko – levico vse pogosteje opisuje teorija lubenice: navzven bleščéce zelena (okolje, trajnostnost, prihodnost), znotraj pa klasično rdeča – intervencionistična, prerazdeljevalna in v temelju sovražna do nacionalnega interesa ter zvesta globalni kolektivistični agendi.

V Sloveniji se ta pojav najbolj jasno kaže v prepletu med Levico, stranko Vesna in zeleno frakcijo vladajoče koalicije. Težava ni v tem, da prepoznavajo resnične probleme – naraščajoče življenjske stroške, energetske negotovost, pritisk na srednji razred in demografski upad. Težava je v tem, da ponujajo ideološko poenostavljene in pogosto kontraproduktivne rešitve.

Luknja v ladji in vedro za izčrpavanje

Najzornejša je metafora potapljalnice se ladje. Ko ladja pušča, obstajata dve možnosti: zapreti luknjo ali hitreje izčrpavati vodo. Sodobna levičarska ekonomska politika se odloča za drugo varianto – in jo še razglašča za moralno superioornejšo.

Namesto da bi naslovili strukturne vzroke – nizko produktivnost, ki jo deloma poganja prekomerna rast javnega sektorja, previsoke cene energije, odtok kapitala v tujino in izguba nadzora nad strateško infrastrukturo – ponujajo staro znano: »Obdavčimo bogate«, višje dediščinske davke, priseljevanje in še več regulacije. To ni zapiranje luknje, temveč zgolj menjava vedra za večjega.

V kontekstu infrastrukture in naravnih monopolov – vode, železnic, energije – je ta problem še očitnejši. V Veliki Britaniji so tuji skladi (Vanguard, BlackRock, JP Morgan, Abu Dhabi Investment Authority in drugi) prevzeli velik del vodnega sektorja in iz njega izsesavajo dividende, medtem ko Bri-

tanci plačujejo ene najdražjih računov za vodo v Evropi. V Sloveniji je stanje formalno drugačno – večina infrastrukture ostaja v državni lasti – a pritiski so enaki: liberalizacija v okviru EU, vstop tujega kapitala v energetiko in zahteve po »optimizaciji«, ki brez ustreznih subvencij pogosto pomeni le višje cene za gospodinjstva.

Kadar pri strateških monopolih tržna konkurenca po svoji naravi ne deluje, je zagovarjanje nacionalnega interesa in ekonomskega suvereniteta povsem razumna pozicija – ne pa ideološka privatizacija ali še bolj problematična »zeleno-rdeča« preobrazba.

Energetika kot preizkusni kamen

Noben sektor ne razkrije lubeničarske logike tako jasno kot energetika. Evropa – in z njo Slovenija – se je pod zeleno zastavo podala v pospešen prehod na obnovljive vire. A fizika ostaja neomajna: sonce ne sije vedno, veter ne piha vedno, omrežje pa potrebuje zanesljive temeljne vire.

Razprava o drugem bloku Nuklearne elektrarne Krško zato ni tehnična – je ideološka. Ena stran zagovarja inženirsko realnost in zanesljivo oskrbo, druga pa ideološko zavračanje jedrske energije ne glede na posledice. Če ideologija premaga fiziko, dobimo višje cene, večjo odvisnost od uvoza in nestabilno omrežje – vse na račun slovenskih gospodinjstev in industrije.

Meje politike »obdavčimo bogate«

Ideja obdavčitve najbogatejših se sliši pravično, a v globaliziranem svetu namleti na trde omejitve. Kapital je danes izjemno mobilni: velika podjetja in premožni posamezniki lahko razmeroma hitro prestavijo sedeže, naložbe ali premoženje. Posledica ni nujno več denarja v proračunu – pogosto je manj naložb, počasnejša rast in odseljevanje

delovnih mest. Zgodovina kaže, da radikalno visoke davčne obremenitve redko prinesejo, kar obljublja.

Trotsky je zapisal, da se socialistična revolucija začne na nacionalni ravni, razvija na mednarodni in dokonča šele na svetovni. V praksi to pomeni, da kapital odteka tja, kjer je davčna obremenitev manjša. Nekateri levičarji menijo, da se temu lahko zoperstavimo z gradnjo metaforične »berlinske stene« – zato podpirajo izstopne davke.

To seveda ne pomeni, da davčnega sistema ni treba izboljšati ali da neenačnost ni resen problem. Pomeni le, da moralni gnev ne more nadomestiti ekonomske presoje.

Za pragmatičen nacionalni interes

Slovenija je majhna, odprta gospodarstvo z omejenim manevrskim prostorom. Prav zato si ne more privoščiti radikalnih ideoloških eksperimentov – ne skrajno liberalnih ne skrajno levih. Potrebujemo pragmatičen pristop:

Malim in srednjim podjetjem čim več gospodarske svobode in nizke obremenitve. Strateškim infrastrukturnim monopolom – energetiki, prometni infrastrukturi, vodnemu gospodarstvu – pa jasen nadzor z jasno prioriteto nacionalnega interesa: bodisi prek državnega lastništva bodisi prek strogih regulacij, ki preprečujejo izsesavanje vrednosti v tujino in odpravljajo neupravičen vpliv zunanjih akterjev. Energetske politiko, utemeljeno na fizikalni realnosti, ne na ideoloških željah. Socialno politiko, ki nagraduje delo in ustvarjanje – ne le prerazporeja.

Zaključek

Teorija lubenice ni splošna diskreditacija zelene politike. Je opozorilo: kadar se okoljski diskurz zlorablja kot trojanski konj za staro levičarsko ekonomsko agendo, ki spregleda nacionalni interes, produktivnost in fizikalne omejitve, trpijo predvsem navadni ljudje.

Prava razprava v Sloveniji se zato ne bi smela vrteti okrog tega, kdo je »bolj zelen« ali »bolj socialen«. Vprašanje mora biti: katera politika dejansko izboljša življenje Slovencev v 21. stoletju – in katera je zgolj moralno samozadovoljno praznjenje preplavljene ladje z vedno večjimi vedri? (PK)